

Sygn. akt XP (P upr) 725/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała-Kozioł

Protokolant: Aleksandra Barańska

po rozpoznaniu w dniu 3 stycznia 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: W. S.

przeciwko P. P. S.A. w W.

o odszkodowanie z tytułu niewydania w terminie świadectwa pracy

I. oddala powództwo;

II. odstępuje od obciążania powoda kosztami procesowymi poniesionymi przez stronę pozwaną;

III. nieuiszczone przez powoda koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6.08.2013 r., doprecyzowanym w piśmie z dnia 28.08.2013 r. (k. 12 i nast.) powód W. S. domagał się zasądzenia od strony pozwanej P. P. S.A. w W. kwoty 3500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia brutto za niewydanie świadectwa pracy w terminie.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 09.01.2013 r. został wypowiedziana mu umowa o pracę z 3 miesięcznym okresem wypowiedzenia, który to termin upływał z dniem 30.04.2013 r. Powołano przy tym na przepis art. 30 § 1 pkt. 2 k.p., wskazując, że powód działał na szkodę pracodawcy. Zdaniem powoda podstawa wypowiedzenia mu umowy o pracę była krzywdząca, złożył zatem pozew do Sądu, co skutkowało zawarciem ugody o zmianie sposobu rozwiązania stosunku pracy uzgodnionej między stronami w dniu 24.04.2013 r., zatwierdzonej przez Sąd w dniu 27.05.2013 r. Ustanie stosunku pracy nastąpiło w dniu 30.04.2013 r. W dniu 30.04.2013 r. powód stawił się w zakładzie pracy celem odebrania tzw. obiegówki świadectwa pracy. Zgłosił się do bezpośredniego przełożonego M. W., z prośbą o wydanie świadectwa pracy. Otrzymał informację, że świadectwo pracy otrzyma po rozliczeniu i zdaniu karty obiegowej. Kartę obiegową zdał w dniu 09.05.2013 w części i w całości w dniu 11.05.2013 r. bezpośredniemu przełożonemu. Pomimo tego, nie otrzymał świadectwa pracy, koniecznego do zatrudnienia się u nowego pracodawcy. Dopiero po interwencji swojego pełnomocnika ojca Z. S. w dniu 23.05.2013 r., powód otrzymał świadectwo pracy drogą pocztową listem poleconym za potwierdzeniem odbioru, w dniu 27.05.2013 r. Dodatkowo świadectwo pracy zostało wystawione nieprawidłowo, w punkcie 3 wskazano bowiem, że stosunek pracy ustał „w wyniku wypowiedzenia przez zakład pracy art.30 par.1 pkt. 1 KP”, co było niezgodne ze stanem prawnym na dzień obowiązków wystawienia świadectwa pracy. Powód miał podjąć pracę w dniu 01.05.2013 r., pod warunkiem przedłożenia świadectwa pracy. Wobec braku tego dokumentu z powodu niewydania go przez pozwaną powodowi, nastąpił brak możliwości zatrudnienia się na etat w

biurze nieruchomości H. I. P. U. ul. (...) lok (...) W. i utrata 5 000 zł miesięczni. Nowy potencjalny pracodawca odmówił powodowi zatrudnienia z powodu braku świadectwa pracy.

W odpowiedzi na pozew (k. 23) strona pozwana domagała się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że przyczyną niewysłania świadectwa pracy niezwłocznie po ustaniu stosunku pracy powoda, tj. niezwłocznie po 30 kwietnia 2013r., był fakt, że pomiędzy pozwaną a powodem toczył się spór sądowy, który zakończył się w dniu 27 maja 2013r. podpisaniem ugody sądowej. W ostatnich dniach kwietnia 2013r. strony prowadziły negocjacje co do treści ugody sądowej i ustaliły wstępnie podstawowe warunki ugody m.in. istotną dla powoda zmianę trybu rozwiązania umowy o pracę na porozumienie stron. Ustalenia powyższe nie były jeszcze w sensie prawnym ugodą, gdyż strony zgodziły się na zawarcie ugody w formie ugody sądowej na wyznaczonym przez sąd posiedzeniu w dniu 27 maja 2013r. Mając na względzie dokonane przez strony ustalenia, a także brak żądania przez powoda wydania mu niekorzystnego dla niego świadectwa pracy, pozwana wstrzymała się z wydaniem świadectwa pracy powodowi uznając, że jej działanie jest działaniem w kontekście powyższych okoliczności całkowicie uzasadnionym, a nadto działaniem w interesie pracownika, bowiem świadectwo wydane z dniem 30 kwietnia 2013r. (a zatem przed zawarciem między stronami ugody sądowej) musiałoby wskazywać przyczynę ustania stosunku pracy zgodną ze stanem prawnym na ten dzień, czyli wypowiedzenie umowy przez pracodawcę z przyczyn leżących po stronie pracownika. Treść niniejszego pozwu potwierdza, że powód nie oczekiwał wydania mu świadectwa wskazującego wypowiedzenie umowy o pracę jako przyczynę ustania stosunku pracy. Wstrzymanie wydania niekorzystnego dla powoda świadectwa było zgodne z wolą samego powoda. Żądanie zatem powoda odszkodowania za niewydanie mu świadectwa pracy niezwłocznie po ustaniu stosunku pracy, wobec dorozumianego uzgodnienia między stronami, że dla powoda istotne było nie świadectwo wskazujące przyczynę rozwiązania umowy o pracę zgodną ze stanem jaki istniał 30 kwietnia 2013r., lecz świadectwo wskazujące porozumienie stron jako powód ustania stosunku pracy, a zatem świadectwo, które pozwana mogła wystawić i wysłać nie wcześniej niż po zawarciu z powodem ugody sądowej, tj. po 27 maja 2013 r. , jest całkowicie bezzasadne. Ponadto pozwana wskazała, że w orzecznictwie przyjmuje się, że dopiero przekroczenie 7-dniowego terminu powoduje ewentualną odpowiedzialność pracodawcy za niewydanie świadectwa pracy, oczywiście jeśli spełnione będą pozostałe przesłanki tej odpowiedzialności, a mianowicie szkoda i związek przyczynowy pomiędzy niewydaniem świadectwa, a szkodą wynikającą z niemożności uzyskania zatrudnienia z powodu braku świadectwa pracy. Podkreśliła, że gdyby świadectwo pracy zostało doręczone w terminie 7 od daty ustania stosunku pracy, nie wpłynęłoby to w żaden sposób na sytuację powoda w zakresie zatrudnienia w nowym miejscu pracy z dniem 1 maja 2013r. Nie jest prawdą, że pozwana 30 kwietnia 2013r. odmówiła powodowi wydania świadectwa pracy z powodu nierozliczenia karty obiegowej. Powód nigdy do pozwanej z żądaniem wydania mu świadectwa pracy w dniu 30 kwietnia 2013r. nie występował. Pozwana także zarzuciła niewiarygodność twierdzeń powoda co do utraty możliwości zatrudnienia. Podniosła, że powód w dwóch wersjach pozwu wskazuje dwie różne wysokości umówionego wynagrodzenia. Ponadto Pozwana po otrzymaniu pozwu ustaliła , że powód od kilku lat pracuje (współpracuje) w firmie H. E. A. N. we W. . Z firmą tą także od dłuższego czasu współpracuje „potencjalny” pracodawca powoda tj. pan P. U.. Powyższe ustalenia dowodzą, zdaniem pozwanej, że powód i P. U. znają się od dawna, a tym samym, że P. U. zna kwalifikacje powoda w zakresie znajomości zagadnień związanych rzekomo oferowaną mu pracą w firmie zajmującej się obrotem nieruchomościami . Twierdzenie zatem, że z powodu braku świadectwa dokumentującego pracę w zupełnie innej branży, powodowi odmówi zatrudnienia w agencji nieruchomości , jest zarówno z powyższych względów jak i panującej na rynku praktyki, całkowicie nieprzekonujące.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód W. S. był zatrudniony u strony pozwanej P. P. S.A. w W. w okresie od 22.04.2002 r. do 30.04.2013 r., w wymiarze pełnego etatu, w ostatnim okresie na stanowisku specjalisty – przedstawiciela handlowego.

Wynagrodzenie powoda brutto liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 3423,90 zł.

Dowód: świadectwo pracy z 30.04.2013 r. (akta osobowe – załącznik, także k. 6-8)

zaświadczenie k. 79

Jednocześnie od kilku lat powód współpracował z A. N. H. E. K. S.. Pozyskiwał nieruchomości i oferował ich sprzedaż, prezentował je klientom. Od 4-5 lat powód znał P. U., który również współpracował z K. S.. Powód i P. U. okazjonalnie spotykali się również towarzysko.

P. U. ok. 2,5 roku temu zaprzestał współpracy z K. S. i zaczął prowadzić własną działalność pod nazwą N. H. I.. Przez okres 3 miesięcy po ustaniu współpracy z K. S., P. U. nie mógł zatrudniać osób współpracujących z K. S.. W tym okresie relacje zawodowe powoda i P. U. nie wygasły, miały jednak charakter nieformalny - powoda i P. U. nie łączyła żadna umowa.

Kiedy ok. września 2011 r. kończył się zakaz konkurencji, powód i P. U. planowali współpracę. P. U. czekał na zakończenie pracy przez powoda na rzecz P. P.S.A. Nadal trwała nieformalna współpraca powoda i P. U..

Dowód: częściowo zeznania P. U. k. 134v-136,

wydruki ze stron internetowych k. 46- 77

częściowo wyjaśnienia powoda k. 134v-136

W dniu 9.01.2013 r. strona pozwana wypowiedziała powodowi umowę o pracę z zachowaniem 3-miesięcznego terminu, upływającego w dniu 30.04.2013 r., wskazując jako przyczynę utratę zaufania spowodowaną oferowaniem oferty konkurencji podczas rozmowy z Tajemniczym Klientem. Powód złożył od wypowiedzenia odwołanie do sądu.

Dowód: wypowiedzenie umowy z 9.01.2013 r.,

załącznik do protokołu rozprawy z dnia 27.05.2013 r. w sprawie X P 85/13 – ugoda,

(akta osobowe – załącznik)

Na początku 2013 r. powód i P. U. ponownie zaczęli rozmawiać o współpracy, mieli zawrzeć umowę, jednakże powód nadal był zatrudniony przez P. P., a P. U. oczekiwał zakończenia tej współpracy, chciał bowiem, żeby powód nie był związany inną umową i cały wysiłek wkładał we współpracę z nim. Chciał także upewnić się, że powód ma dobrą opinię od poprzedniego pracodawcy. U P. U. powód od ok. połowy roku 2013 r. miał prowadzić tzw. dział deweloperski. Ponieważ powód nadal pracował na P., P. U., wobec upływu 2 lat od planowanego rozpoczęcia współpracy, zaczął tracić zainteresowanie współpracą z powodem.

Pod koniec kwietnia powód wspominał P. U., że jest w trakcie rozwiązywania stosunku pracy, że sprawa nie jest do końca wyjaśniona. Podczas rozmowy powód nie przedstawił P. U. szczegółów swojej sytuacji.

Powód i P. U. nie uzgodnili nigdy szczegółowych warunków współpracy ani pracy powoda.

Powód i P. U. po 30.04.2013 r. – w pierwszych tygodniach maja - jeszcze raz rozmawiali o współpracy, jednakże P. U. nie był już wówczas zainteresowany współpracą z powodem. Zmieniła się sytuacja ekonomiczna a przede wszystkim P. U. był znudzony oczekiwaniem przez kilka lat na zakończenie przez powoda stosunku pracy z P. P..

Dział deweloperski P. U. otworzył w swojej firmie w czerwcu 2013 r. i prowadzi go sam.

Dowód: częściowo zeznania P. U. k. 134v-136,

częściowo wyjaśnienia powoda k. 134v-136

Bezpośrednim przełożonym powoda był M. W.. Rozmawiał on z powodem pod koniec kwietnia na temat obiegówki i rozliczenia ze sprzętu. Powód zapytał wówczas o wydanie świadectwa pracy. Wydawaniem świadectw pracy i całością spraw kadrowych zajmuje się u pozwanej C.w W..

Dowód: częściowo zeznania M. W. k. 134v-136

wyjaśnienia powoda k. 134v-136

Pod koniec kwietnia 2013 r., przed upływem terminu wypowiedzenia, powód i pozwana ustalili warunki ugody, która miała zostać zawarta na wyznaczonym przez Sąd posiedzeniu w dniu 27.05.2013 r. Warunki zostały zaakceptowane w drodze mailowej.

W dniu 27.05.2013 r. strony zawarły ugodę w sprawie X P 85/13, na mocy której strona pozwana zobowiązała się wydać powodowi do 10.06.2013 r. nowe świadectwo pracy, w którym zostanie stwierdzone, że stosunek pracy ustał za porozumieniem stron, a także zapłacić na rzecz powoda kwotę 3423,90 zł brutto tytułem odszkodowania w terminie do 10.06.2013 r.

Dowód: wypowiedzenie umowy z 9.01.2013 r.,

załącznik do protokołu rozprawy z dnia 27.05.2013 r. w sprawie X P 85/13 – ugoda,

(akta osobowe – załącznik)

korrespondencja mailowa k. 34-35

P. U. nigdy nie zatrudniał nikogo na umowę o pracę, po kwietniu 2013 r. również nikogo nie zatrudnił.

Dowód: częściowo zeznania P. U. k. 134v-136,

częściowo wyjaśnienia powoda k. 134v-136

Świadectwo pracy z 30.04.2013 r. za okres od 22.04.2002 r. do 30.04.2013 r. zostało wysłane do powoda w dniu 23.05.2013 r. i odebrane przez niego w dniu 27.05.2013 r. W punkcie 3 wypowiedzenia wskazano: „stosunek pracy ustał w wyniku wypowiedzenia przez zakład pracy Art. 30 par. 1 pkt 1 k.p.”

Dowód: świadectwo pracy z 30.04.2013 r. wraz z dowodem nadania i doręczenia (akta osobowe – załącznik, także k. 6-8)

W dniu 31.05.2013 r. powód wezwał stronę pozwaną do wypłacenia mu 1-miesięcznego odszkodowania w trybie art. 99 k.p. w związku z niemożnością podjęcia pracy „z powodu braku podstawowego dokumentu dla potrzeb zatrudnienia przez innego pracodawcę”.

W odpowiedzi z 17.06.2013 r. strona pozwana wskazała, że ugoda została wykonana i nie ma przesłanek do wypłaty kolejnego odszkodowania.

Dowód: pismo z 31.05.2013 r., pismo z 17.06.2013 r. (akta osobowe – załącznik, k. 17)

W dniu 27.05.2013 r. strona pozwana wystawiła powodowi sprostowane świadectwo pracy za okres od 22.04.2002 r. do 30.04.2013 r. W punkcie 3 wypowiedzenia wskazano: „stosunek pracy ustał na mocy porozumienia stron Art. 30 par. 1 pkt 1 k.p.” Powód odebrał świadectwo 11.06.2013 r.

Dowód: świadectwo pracy z 27.05.2013 r. wraz z dowodem doręczenia (akta osobowe – załącznik)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd Rejonowy oparł się na przedłożonych przez obie strony dowodach z dokumentów, a także na częściowo na zeznaniach świadków i przesłuchaniu powoda.

Zgodnie z art. 99 § 1 i 2 k.p., pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy. Odszkodowanie, o którym mowa w § 1, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy z tego powodu, nie dłuższy jednak niż 6 tygodni. Pracownik nabywa prawo do odszkodowania, gdy ponosi szkodę będącą normalnym następstwem niewydania świadectwa pracy, wydania go po terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa. Odpowiedzialność odszkodowawcza pracodawcy za szkodę spowodowaną niewydaniem lub wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy jest podwójnie ograniczona. Pracodawca ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą tylko za szkodę polegającą na pozostawaniu przez pracownika bez pracy z powodu braku właściwego świadectwa pracy i tylko najwyżej za sześćtygodniowy okres pozostawania pracownika bez pracy (por. komentarz do art. 99 k.p. w: Ludwik Florek (red.), Kodeks pracy. Komentarz – Komentarz).

Na pracowniku spoczywa ciężar dowodu, że świadectwo wydano po terminie lub jest niewłaściwe, że poniósł szkodę oraz że ta szkoda (polegająca na niemożliwości podjęcia odpowiedniej pracy) jest normalnym następstwem tych bezprawnych zachowań pracodawcy (art. 6 i 361 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.). Praktycznie najtrudniejszy jest dowód dotyczący związku przyczynowego między naruszeniem przez pracodawcę obowiązków związanych ze świadectwem pracy a szkodą pracownika. Pracownik musi bowiem udowodnić, że przeszkodą w uzyskaniu nowego zatrudnienia było właśnie nieuzyskanie świadectwa lub jego niewłaściwość. Może on to wykazywać za pomocą wszelkich środków dowodowych. Pracodawca może uwolnić się od odpowiedzialności, gdy wykáže, że szkoda pracownika jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (art. 471 k.c. w zw. z art. 300 k.p.). Może on zatem nie tylko powoływać dowody przeczące twierdzeniom pracownika i wskazanym przez niego dowodom co do przesłanek odpowiedzialności (art. 99 § 1 i 2 k.p.). Okolicznościami zwalniającymi pracodawcę z odpowiedzialności jest bez wątpienia siła wyższa (np. klęska żywiołowa) lub gdy podanie w świadectwie błędnych informacji jest skutkiem ich przekazania przez pracownika (tak E. Maniewska, Komentarz do art. 99 Kodeksu pracy, Wolters Kluwer 2011).

W niniejszej sprawie bezspornym było, że świadectwo pracy z 30.04.2013 r. nie zostało powodowi niezwłocznie doręczone. Powód otrzymał je dopiero w dniu 27.05.2013 r., zostało zaś wysłane po interwencji jego pełnomocnika, w dniu 23.05.2013 r. Bezsownie również – potwierdza to także korespondencja e-mailowa – obie strony, jeszcze przed upływem okresu wypowiedzenia powodowi umowy o pracę, czyli przed 30.04.2013 r., ustaliły warunki zawarcia ugody sądowej, obejmujące m.in. zmianę sposobu rozwiązania umowy z wypowiedzenia przez pracodawcę na porozumienie stron i poczynienie odpowiednich zmian w świadectwie pracy. Ugoda miała zostać zawarta przed Sądem Rejonowym we Wrocławiu na rozprawie w dniu 27.05.2013 r. i w tym terminie została zawarta.

Zdaniem Sądu Rejonowego pozwany, pomimo uzgodnień z powodem, po upływie okresu wypowiedzenia powinien był wydać powodowi niezwłocznie świadectwo pracy w pierwotnym brzmieniu – innego bowiem, wobec niesfinalizowania (do dnia 27.05.2013 r.) umówionej ugody, wydać mu nie mógł. Okoliczność, że powód wyraźnie nie domagał się wydania świadectwa, nie wpływa na obowiązek ciążący w zakresie wydania świadectwa pracy na pracodawcy. Jednakże brak wyraźnego wyartykułowania przez powoda, że oczekuje na niezwłoczne wydanie świadectwa pracy z 30.04.2013 r. w okolicznościach niniejszej sprawy wpływa na ocenę wiarygodności powoda i podważa zdaniem Sądu wiarygodność jego twierdzeń, że świadectwo pracy było mu na początku maja 2013 r. niezbędnie potrzebne do zawarcia umowy o pracę z nowym pracodawcą – P. U.. Bezpośredni przełożony powoda M. W. nie pamiętał, czy podczas rozmowy pod koniec kwietnia 2013 r. powód pytał go o świadectwo pracy, Sąd dał zatem wiarę powodowi, że pytanie takie zadał. Jednocześnie jednak powód, mając świadomość wyniku negocjacji zakładających zmianę świadectwa pracy, zakończonych jeszcze przed rozmową z M. W., przed rozwiązaniem stosunku pracy i przed powstaniem obowiązku wydania przez pracodawcę jakiegokolwiek świadectwa pracy, nigdy nie zwrócił się do pozwanego z wyraźnym żądaniem, by jednak zostało mu wydane świadectwo pracy w pierwotnym brzmieniu.

Świadczy to zdaniem Sądu o tym, że świadectwo pracy z 30.04.2013 r., wskazujące na rozwiązanie umowy za wypowiedzeniem przez pracodawcę, nie było dokumentem, którego posiadanie umożliwiłoby powodowi z dniem 1.05.2013 r. zawarcie umowy z P. U..

Z zeznań świadka P. U., które Sąd uznał w znacznej części za wiarygodne, wynika, że powód i świadek U. rozmawiali o współpracy od ok. 2,5 roku, a od ok. 2 lat powód miał współpracować z P. U. na podstawie umowy. P. U. oczekiwał współpracy ścisłej, dużego zaangażowania czasowego, i warunkował ją – co powód przyznał - rozwiązaniem stosunku pracy przez powoda z P. P.. Zarówno we wrześniu 2011 r., jak i na początku 2013 r., stosunek pracy powoda z P. P. był jednak kontynuowany. Jak zeznał świadek, podczas rozmowy z powodem na początku maja nie był już zainteresowany współpracą, nie chciał bowiem dłużej czekać na rozwiązanie stosunku pracy przez powoda i wyjaśnienie sytuacji.

Ponadto w świetle okoliczności sprawy, Sąd Rejonowy nie dał wiary powodowi i świadkowi U., że powód miał zostać zatrudniony u świadka na podstawie umowy o pracę od 1.05.2013 r., za wynagrodzeniem 5000 zł brutto, i że przyczyną niezawarcia przez nich umowy o pracę było nieprzedstawienie przez powoda świadectwa pracy na początku maja 2013 r. Jak wynika z zeznań świadka U., strony nigdy nie uzgodniły szczegółowych warunków zatrudnienia. Świadek podawał kilka dat planowanego rozpoczęcia współpracy – od połowy roku 2013 r., od 1.05.2013 r. - wielokrotnie podkreślał jednak przede wszystkim, że strony planowały współpracę od ok 2 lat i termin ten był przesuwany z uwagi na niezakończenie przez powoda stosunku pracy z P. P. S.A. Powód wskazał dwie różne kwoty obiecywanego mu rzekomo wynagrodzenia (k. 4 i k. 14). Nie bez znaczenia jest również okoliczność, że świadek P. U. nigdy nikogo nie zatrudniał na umowę o pracę i nie zatrudnił żadnego pracownika również po 30.04.2013 r., zarówno on, jak i powód współpracowali zaś z K. S. przez kilka lat na podstawie umów cywilnoprawnych. Niewiarygodnym jest również zdaniem Sądu twierdzenie powoda, by brak przedstawienia przez powoda na początku maja 2013 r. świadectwa pracy stanowił rzeczywistą przyczynę jego niezatrudnienia, skoro powód i świadek znają się i współpracują od lat, a nawet utrzymywali okazjonalne kontakty towarzyskie. Wreszcie świadek wskazał, że oczekiwał świadectwa pracy, żeby upewnić się, że powód zakończył stosunek z poprzednim pracodawcą ma „dobrą opinię”, takiej informacji zaś świadectwo pracy nie zawiera. Na pytanie pełnomocnika strony pozwanej świadek zeznał, że wahałby się czy zatrudnić osobę, z którą pracodawca rozwiązał umowę z powodu braku zaufania – świadectwo pracy z 30.04.2013 r., które było jedynym, jakie powód mógł otrzymać od byłego pracodawcy w okresie od 2.05.2013 r. do 27.05.2013 r., zawierało zaś niesatysfakcjonujący powoda zapis o rozwiązaniu umowy za wypowiedzeniem przez pracodawcę.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie wskazuje, że powód i P. U. od lat znali się i współpracowali okazjonalnie, a ponadto od lat rozmawiali o ściślejszej współpracy i zawarciu umowy. Sformalizowanie współpracy P. U. uzależniał jednak od zakończenia przez powoda stosunku pracy dla pozwanego, co nie następowało, powodując u P. U. narastające zniechęcenie do współpracy z powodem. Jednocześnie, co uzasadniono wyżej, materiał dowodowy zdecydowanie nie pozwala na przyjęcie, by strony miały zawrzeć umowę o pracę, by umowa ta miała zostać zawarta od 1.05.2013 r. i by przyczyną jej niezawarcia było niewydanie powodowi przez stronę pozwaną świadectwa pracy z 30.04.2013 r. i nieprzedstawienie go przez powoda świadkowi U. na początku maja 2013 r.

Pomimo zatem, że strona pozwana, mając na względzie niecelowość wydawania powodowi świadectwa, które jeszcze przed powstaniem obowiązku jego wydania miało zostać przez strony zmienione w drodze ugody sądowej, uchybiła bezwzględnie spoczywającemu na niej obowiązkowi niezwłocznego wydania powodowi świadectwa pracy z 30.04.2013 r., to w świetle materiału dowodowego nie sposób przyjąć, by z powodu niewydania tego świadectwa powód poniósł szkodę polegającą na pozostawaniu przez miesiąc bez pracy, a tym samym – by jego roszczenie o wypłatę odszkodowania w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia było uzasadnione.

Z uwagi na powyższe Sąd w punkcie I wyroku powództwo oddalił.

W punkcie II Sąd na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania powoda kosztami procesowymi poniesionymi przez stronę pozwaną. Sąd miał na uwadze dysproporcję majątkową między stronami oraz sytuację materialną powoda, który pozostaje bez pracy.

W punkcie III Sąd na podstawie art. 113 u.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c. nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa, nie było bowiem podstaw do obciążania nimi strony pozwanej, która postępowanie wygrała w całości, powód był zaś zwolniony od kosztów z mocy ustawy.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.